

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 21.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 22. Maj 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Lidt mere om Kvindens Stemmeret.

Vi omtalte i vort sidste Nummer af Bladet de engelske Kvinders Stemmeret og deres Taktik for at gennemføre deres Ønsker i den Retning. „The Women's Herald“, som er et af de mest fremskredne Kvindeblade i England, anser det for heldigst fuldstændigt at tie med Fordringen om den gifte Kvindes Stemmeret, indtil den ugifte eller enligt stillede Kvinde har opnaaet den. — Naturligvis er vi ikke kompetent til at dømme om de engelske Kvinders Maade at føre deres Sag paa, men vi vil absolut fraraade at anvende denne Maade her i Danmark. Kvinderne bør her tydeligt og klart forlange politisk og kommunal Valgret og Valgbarhed baade for den gifte og ugifte Kvinde.

Det vilde være i højeste Grad uklogt at sætte Præmie paa den ugifte Stand; Samfundet er ikke tjent med, at de selvstændige tænksomme Kvinder, der sætter Pris paa at udøve deres Pligt og Ret som stemmeberettigede Borgere, udelukkes fra Ægteskabet, hvilket selvfølgelig vil ske, i det Øjeblik, de ikke kan faa Valgret og Valgbarhed som Borgere. Vi vil kunne tænke os Forholdet med Mændene. Sæt, at deres Valgret blev dem frataget ved Indgaaelsen af Ægteskab. Naturligvis er der altid Masser af Mænd, der er lige gyldige for deres Valgret, men der vilde dog være adskillige, som vilde betænke sig, dersom Ægteskabet førte borgerlig Umyndighed med sig. Lige saa med de bedste og oplyste Kvinder; de vilde sikkert betænke sig i samme Forhold, som de følte sig som Samfundsmennesker og ansvarlige over for den unge Slægt. De gifte Kvinder vilde derfor efterhaanden blive en Slags Haremsdamer, som kun havde den Opgave at føde Børnene; deres Opdragelse og hele

Samfundsordningen havde de derimod intet at gøre med.

Om Mændene vilde føle sig vel derved, er et stort Spørgsmaal. Mon det dog ikke vilde ærgre en Mand, om hans Hustru, som maaské havde en udmærket Forstand og sad inde med Betingelser for at sætte sig ind i Tingenes Tilstand, paa Valgdagen skulde staa tilbage for sin maaské mindre udviklede Søster, blot fordi hun var gift?

Det er ikke umuligt, at nogle af vore Læsere mener, at det er lidt for tidligt at tale om Faren ved, at de ugifte Kvinder faar Stemmeret, da det rimeligvis ikke sker saa snart. Men vi vil dertil sige, at hvor kort eller længe det skal vare, *beror dog i Virkeligheden paa os selv*. I samme Forhold som vi med Alvor sætter vor Vilje ind paa den Fordring, i samme Forhold vil Mændene arbejde for den. Vi skal derfor netop blive kloge ved andre Landes Erfaringer og ikke blot, som de i England, stille Fordring om nogle enkelte skatydende Kvinders Stemmeret, naar vi mener alle Kvinders. Vi vil forlange politisk og social Retfærdighed fuldt ud. Det vil nemlig ikke være tilstrækkeligt, om den kommunale Valgret vindes herhjemme, da Arbejderkvinderne derved aldeles ikke vil komme i Betragtning, og det netop er dette Lag af Befolkningen, der bæres stærkest frem af de ny Tanker, og det netop er disse samme Kvinder, der dybest føler Trangen til at øve Indflydelse paa Samfundsordningen og selve Lovgivningsarbejdet.

Man hører saa ofte Mænd flot henkaste den Ytring: Lad først Kvinderne benytte de Rettigheder, de har! Det vidner om en underlig Dunkelhed i Livssyn. Ti hvad er det egentlig for Rettigheder, Kvinderne har? Fuld Erhvervsfrihed, vil de vel sige — hun kan løse Borgerskab, hun kan blive noget paa et Kontor, hun kan blive Læge, Lærer-

inde o. s. v. Ja — den velhavende ugifte Kvinde har ganske vist en Slags Erhvervsfrihed, men Staten giver intet til Hjælp til hendes Uddannelse, og hvis hun endelig nedsætter sig som næringsdrivende, fordrer Kommunen, at hun opfylder sine Pligter, men Rettighederne som skatteydende Borger forholder man hende fuldkomment. Indtræder hun som Lærerinde eller Kontorist, lønner man hende med en Tredjedel mindre end Manden. Og saa er her jo kun Tale om den ugifte Kvinde; den gifte er, [som bekendt, politisk og socialt fuldstændig umyndig, og de gifte Kvinder er dog Flertallet i Befolkningen. Og ser man paa de gifte Arbejderkvinder, der hele Dagen maa arbejde i Fabrikken for i den sildige Natte-time at oprette det forsømte huslige Arbejde i Hjemmet, saa ser man ganske rigtigt, at saadan en Kvinde har Ret til at arbejde, men under hvilke Vilkaar? Findes der en eneste Mand i Verden, der fører en saadan Tilværelse som Proletarkvinden, den saakaldte svage Kvinde, der skal beskyttes? Tolv Timers Arbejde dagligt ved Vaskerballien, 3—6 Timers Arbejde i Hjemmet ved Rengøring, Syning, Madlavning m. m., og saa meget ofte pinlige Kaar med Fattigdom og aarlige Børnefødsler.

Mon det ikke var paa Tide, at Kvinderne — de arbejdende Kvinder — fik direkte Indflydelse paa Ordningen af Samfundet, saa Forkortelse af Arbejdstid, Børnenes Opdragelse og meget andet kunde skaffe den gifte Arbejderkvinde blidere Kaar?

Lad derfor os danske Kvinder være enige om at sige: vi vil ingen Rettigheder for nogle enkelte privilegerede blandt os, men vi kræver alle som én politisk og kommunal Valgret og Valgbarhed baade for den gifte og den ugifte Kvinde.

Johanne Meyer.